

Sygn. akt VII Ka 505/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 czerwca 2018 r.

Sąd Okręgowy w Olsztynie w VII Wydziale Karnym Odwoławczym

w składzie:

Przewodniczący: SSO Dorota Lutostańska

Sędziowie: SSO Małgorzata Tomkiewicz (spr.)

SSO Piotr Zbierchowski

Protokolant: st. sekr. sądowy Jolanta Jankowska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Olsztynie Piotra Miszczaka

po rozpoznaniu w dniu 6 czerwca 2018 r.

sprawy **F. S.** ur. (...) w K., syna J. i W. z d. S.

o wydanie wyroku łącznego w sprawach SR (...) : 1) (...), 2) (...)

na skutek apelacji wniesionej przez skazanego

od wyroku Sądu Rejonowego w O.

z dnia 8 lutego 2018r. sygn. akt (...)

I.zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

II.zwalnia skazanego od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze;

III.zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. W. kwotę 120zł. tytułem opłaty za obronę z urzędu wykonywaną w postępowaniu odwoławczym oraz 27,60zł. tytułem podatku VAT od tej należności.

UZASADNIENIE

F. S. został skazany następującymi wyrokami Sądu Rejonowego w O.:

1. z dnia 1 września 2017 r., w sprawie (...), na karę łączną 2 lat 4 miesięcy pozbawienia wolności;

2. z dnia 1 września 2017 r., w sprawie (...), na karę 2 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności;

Sąd Rejonowy w O. wyrokiem łącznym z dnia 8 lutego 2018 r. w sprawie (...)orzekł:

I. na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k., art. 86 § 1 k.k. z art. 569 § 1 k.p.k. połączył karę łączną pozbawienia wolności orzeczoną wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Olsztynie z dnia 1 września 2017 r. (sygn. akt (...)) i karę jednostkową pozbawienia wolności orzeczoną wyrokiem Sądu Rejonowego w Olsztynie z dnia 8 grudnia 2016 r. (sygn. akt (...)), (z punktów od 1 do 2) i orzekł wobec skazanego F. S. karę łączną 3 (trzech) lat 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 576 § 1 k.p.k. pozostałe rozstrzygnięcia zawarte w połączonych wyrokach, a nie objęte niniejszym, pozostawił do odrębnego wykonania;

III. na podstawie art. 577 k.p.k. na poczet kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył okres odbywanej w sprawie (...) kary – od 12 grudnia 2016 r. godz. 14.45;

IV. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił skazanego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych w całości.

Apelację (nieformalną) od powyższego wyroku łącznego wniósł skazany. zaskarżając przedmiotowe orzeczenie – jak zdaje się to wynikać z kontekstu- w zakresie rozstrzygnięcia o karze i wnioskując o jej złagodzenie. W treści środka odwoławczego skarżący wskazał, iż w czasie dotychczas odbywanej kary pozbawienia wolności był nagradzany za dobre zachowanie w jednostce penitencjarnej, nie był karany regulaminowo, cieszy się pozytywną opinią, pracuje nieodpłatnie jako wydający posiłki, krytycznie odnosi się do popełnionych przestępstw, a nadto zadeklarował chęć uczestnictwa w terapii odwykowej. W konsekwencji podniósł, iż zastosowanie zasady absorpcji przy łączeniu orzeczonych wobec niego kar uzasadnione jest znaczącą poprawą jego zachowania w warunkach więziennych.

Podczas rozprawy apelacyjnej obrońca skazanego poparła wniesioną apelację i wniosła o orzeczenie wobec skazanego kary łącznej opartej na zasadzie całkowitej absorpcji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie stwierdzić należy, iż Sąd Rejonowy dokonał prawidłowych ustaleń zarówno w aspekcie okoliczności stanu faktycznego, przesłanek materialnoprawnych stanowiących podstawę konfiguracji kary łącznej, jak i w aspekcie wymiaru tej kary. Dokonana w tym zakresie analiza materiału dowodowego jest wnikliwa i jasna, w pełni odpowiada dyrektywom określonym w art. 4 k.p.k. a przeprowadzone w oparciu o tę analizę wnioskowanie jest logiczne, zgodne z przesłankami wynikającymi z art. 7 k.p.k. i przekonująco uzasadnione. Apelacja nie wskazuje na żadne okoliczności, które nie byłyby przedmiotem uwagi Sądu Rejonowego i nie zawiera też takiej, merytorycznej argumentacji, która wnioski tego Sądu mogłaby skutecznie podważyć.

Odnosząc się do meritum apelacji należy wskazać, iż brak było podstaw do ukształtowania wymiaru kary łącznej w kierunku postulowanym przez skazanego i jego obrońcę, a mianowicie poprzez zastosowanie zasady absorpcji. W ocenie Sądu Okręgowego, Sąd I instancji właściwie ocenił wszystkie okoliczności przedmiotowo i podmiotowo istotne mające wpływ na wymiar kary w wyroku łącznym. Nie można zatem podzielić argumentacji skarżącego w tym zakresie. Słusznie podnosi się w orzecznictwie, że „zastosowanie zasady absorpcji, asperacji czy kumulacji przy orzekaniu zarówno kary łącznej, jak i wydawaniu wyroku łącznego uwarunkowane jest przede wszystkim relacjami zachodzącymi pomiędzy prawomocnie osądzonymi czynami, objętymi tymże skazaniem. Relacje te sprowadzają się do określenia, jak bliski jest związek przedmiotowo-podmiotowy łączący te czyny oraz w jakich odstępach czasu zostały one popełnione”. Wskazuje się nadto, iż decydujące znaczenie przy wymiarze kary łącznej ma względ na prewencyjne oddziaływanie kary, w znaczeniu prewencji indywidualnej i ogólnej, a popełnienie więcej niż dwóch przestępstw jest istotnym czynnikiem prognostycznym, przemawiającym za orzekaniem kary łącznej surowszej od wynikającej z dyrektywy absorpcji (Komentarz do art. 85 kodeksu karnego G. Bogdan, Z. Cwiakalski, P. Kardas, J. Majewski, J. Raglewski, M. Szewczyk, W. Wróbel, A. Zoll, Kodeks karny. Część ogólna. Komentarz. Tom I, Zakamycze 2004, wyrok SA w Łodzi z 20 września 2001 r., II Aka 154/01)

Przenosząc te uwagi na grunt niniejszej sprawy stwierdzić należy, że brak było podstaw do orzeczenia w przedmiotowej sprawie kary łagodniejszej. Podkreślenia wymaga to, że stosowanie zasady absorpcji jawi się jako wypadek szczególny i stosowany jedynie w określonych okolicznościach, których ani Sąd Rejonowy jak i Sąd Okręgowy w sprawie nie dopatrzyl się. Nie sposób bowiem pominąć, że na przestrzeni półtora roku, a więc nie tak całkiem w bliskim związku czasowym, F. S. dopuścił się umyślnie szeregu przestępstw przeciwko mieniu, za które wymierzono bezwzględne kary pozbawienia wolności. Jakkolwiek przestępstwa popełnione przez skazanego, realizują znamiona czynów należących

do tego samego rodzaju, to jednak okoliczności tej nie można przeceniać. Zauważyć bowiem należy, że Sąd wydający wyrok łączny ma możliwość dostrzec pełnię osądzonej działalności przestępczej skazanego, co powinien uwzględnić przy ustalaniu wysokości kary łącznej. Nie można też jednoznacznie, przyjąć, że podobieństwo popełnianych przestępstw zawsze stanowi okoliczność łagodzącą w sprawie, ponieważ świadczy to również o niepoprawności sprawcy i jego konsekwencji, czy wręcz premedytacji w dążeniu do łamania porządku prawnego.

Sąd Okręgowy oczywiście aprobeuje pogląd skazanego, iż jego zachowanie w czasie odbywania kary oraz postępy w resocjalizacji pozostają okolicznościami uwzględnianymi przy wymiarze kary łącznej w ramach wyroku łącznego, jednak nawet podzielenie przez Sąd Okręgowy stanowiska, iż skazany czyni systematyczne pozytywne postępy nie może spowodować, iż zasługuje on na orzeczenie kary łącznej w niższym wymiarze aniżeli uczynił to Sąd Rejonowy. To, że skazany w zakładzie karnym generalnie przestrzega regulaminu odbywania kary, nie może być okolicznością, która w takiej mierze, jak tego żąda skarżący, miałaby wpłynąć na wymiar orzeczonej kary łącznej, albowiem taka postawa jest obowiązkiem każdej osoby przebywającej w warunkach izolacyjnych. Poza tym, w ocenie Sądu Okręgowego nie sposób podnoszonych przez skazanego okoliczności przecenić, skoro F. S. jest sprawcą głęboko niepoprawnym, który mimo odbycia licznych kar pozbawiania wolności powracał na drogę przestępstwa (vide: karta karna k. 14-15), co nie daje żadnej gwarancji, że skazany, nawet pomimo wyrażania krytycyzmu co do popełnionych przestępstw, po opuszczeniu jednostki penitencjarnej będzie przestrzegał porządku prawnego. Stąd też wynika potrzeba adekwatnego oddziaływania resocjalizacyjnego.

Sąd Rejonowy poruszając się w przedziale od 2 lat i 2 miesięcy miesięcy do 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia zasadnie zważył wszystkie dyrektywy rzutujące na wymiar kary i trafnie ukształtował karę łączną wobec skazanego na poziomie 3 lat i 10 miesięcy pozbawienia wolności, uwzględniając sposób zachowania skazanego podczas odbywania kary.

W konsekwencji orzeczenie kary łącznej w takim wymiarze w żadnym wypadku nie może być uznane za rażąco surowe, a tylko w takiej sytuacji możliwa jest ingerencja odwoławcza. Nadmienić należy, iż aktualny kierunek zmian ustawodawczych dotyczących wydawania wyroków łącznych wyraźnie zrywa z przekonaniem, iż instytucja ta w założeniu swym winna być stosowana wyłącznie w celu poprawy sytuacji prawnej skazanego. Sąd Okręgowy podziela przy tym trafną ocenę Sądu Rejonowego, że wymierzenie kary łącznej w niższej wysokości niż orzeczone, przy zastosowaniu zasady absorpcji, byłoby nieuzasadnioną premią dla sprawcy dopuszczającego się wielości czynów.

Mając zatem powyższe na uwadze zaskarżony wyrok jako prawidłowy i słuszny utrzymano w mocy (art. 437 § 1 k.p.k.).

Sąd Okręgowy biorąc pod uwagę trudną sytuację materialną i osobistą skazanego, który aktualnie przebywa w warunkach izolacyjnych, gdzie nie ma możliwości zarobkowych, na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. uznał za słuszne zwolnić go od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skazanemu z urzędu orzeczono zaś na podstawie art. 29 pkt 1 Ustawy Prawo o adwokaturze w zw. z § 4 ust. 1-3, § 17 ust. 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu przyznając adw. M. W. kwotę 120 zł tytułem wynagrodzenia oraz kwotę 27,60 zł tytułem podatku VAT.